

Nora Roberts

Begraaf het verleden

Tory

Voor mij, mooie vriendin, kun je nooit oud zijn
Want je schoonheid lijkt nog dezelfde
Als toen ik je voor het eerst zag.
— WILLIAM SHAKESPEARE

1

Ze werd wakker in het lichaam van een dode vriendin. Ze was acht jaar oud, lang voor haar leeftijd, met lichte beenderen en fijne gelaatstrekken. Haar haar had de kleur van korengel zijde en hing bevallig over haar slanke rug. Haar moeder vond het heerlijk dat elke avond te borstelen, honderd keer met de zilveren borstel met zachte haren die op de fraaie, kersenhouten toilettafel lag.

Het lichaam van het kind herinnerde zich dat, voelde elke lange haal van de borstel, wist nog dat ze zich daardoor had verbeeld dat ze een poes was die werd geaaid. Ze herinnerde zich hoe het licht schuin over de speldendozen was gevallen, over de flesjes van kristal en kobalt, en het zilver van de borstel flitsend had beschenen.

Ze herinnerde zich ook de geur van de kamer, rook die zelfs nu nog. Gardenia's. Altijd gardenia's voor mama.

En in het licht van een lamp zag ze in de spiegel het bleke ovaaltje van haar gezicht, zo aantrekkelijk met die bedachtzame blauwe ogen en gladde huid. Zo levend.

Ze heette Hope.

De ramen en de openslaande deuren waren gesloten omdat het hoogzomer was. De hitte drukte zijn vochtige vingers tegen het glas, maar in huis was het koel en haar katoenen nachtjapon bleef zo fris dat hij knisperde als ze zich bewoog.

Ze verlangde naar de hitte en het avontuur, maar die gedachten hield ze binnen toen ze haar moeder een nachtzoen gaf. Een licht kusje op een geparfumeerde wang.

In juni liet mama de lopers in de gang altijd oprollen om ze op de zolder op te bergen. Nu voelde de hardhouten vloer vol kwasten – met was bewerkt – glad aan onder de voeten van het jonge meisje.

Ze liep de gang met zijn panelen van cipressenhout en schilderijen met brede, dofgouden lijsten door en ging de wenteltrap op naar de studeerkamer van haar vader.

Daar hing de geur van haar vader. Rook, leer. Old Spice en bourbon.

Ze was dol op deze kamer met zijn ronde muren en grote, zware stoelen met leer in de kleur van de port die papa soms na het avondeten dronk. Hier hingen rondom planken stampvol met boeken en kostbaarheden. Ze hield van de man die achter het immense bureau zat met zijn sigaar, zijn whiskyglas en zijn grootboeken.

De liefde veroorzaakte pijn in het hart van de vrouw in het kind, een verlangen naar en afgunst vanwege die ongecompliceerde en volledige liefde.

Hij had een resonerende stem, zijn armen waren sterk en zijn buik zacht terwijl hij haar een knuffel gaf die zoveel verschilde van de zachte, ingehouden nachtzoen van mama.

Daar is mijn prinsesje, dat naar het koninkrijk der dromen vertrekt.

Waarover zal ik dromen, papa?

Ridders op witte paarden, en avonturen aan de andere kant van de oceaan.

Ze giechelde, maar liet haar hoofd iets langer dan gewoonlijk tegen zijn schouder rusten en produceerde een geluidje als dat van een snorrend katje.

Wist ze het? Wist ze op de een of andere manier dat ze nooit meer veilig op zijn schoot zou zitten?

De trap weer af, langs de kamer van Cade. Hij hoefde nog niet naar bed, omdat hij vier jaar ouder was – en een jongen – en op de zomeravonden lang mocht opblijven om televisie te kijken of boeken te lezen, mits hij de volgende morgen maar op tijd was om zijn taken te vervullen.

Op een dag zou Cade de eigenaar van Beaux Reves zijn en in de studeerkamer in de toren achter het grote bureau zitten, met de grootboeken voor zich. Hij zou mensen in dienst nemen en ontslaan, toezicht houden op het planten en oogsten, tijdens gesprekken sigaren roken en klagen over de regering en de katoenprijs.

Omdat hij de zoon was.

Dat vond Hope niet erg. Ze wilde niet achter een bureau zitten rekenen.

Ze bleef voor de deur van de kamer van haar zus staan en aarzelde. Met Faith ging het niet goed. Niets leek voor Faith ooit goed te zijn. Lilah, de huishoudster, zei dat Faith nog bereid zou zijn met God in discussie te gaan, gewoon om Hem te irriteren.

Hope veronderstelde dat dat waar was, en hoewel zij en Faith tweelingzussen waren, begreep ze niet waarom zij altijd zo prikkelbaar was. Vanavond nog werd ze regelrecht naar haar kamer gestuurd omdat ze brutaal was geweest. De deur zat stevig dicht en kwam er geen licht onderdoor. Hope stelde zich voor dat Faith naar het plafond staarde, met die pruilrige uitdrukking op haar gezicht en haar handen tot vuisten gebald, alsof ze wachtte om met de schaduwen te gaan boksen.

Hope legde een hand op de deurkruk. Meestal lukte het haar Faith uit zo'n sombere bui te halen. Dan kroop ze in het donker naast haar in bed en verzon verhalen tot Faith begon te lachen en de nijdige blik in haar ogen weer verdween.

Deze avond was echter bestemd voor andere dingen. Voor avonturen.

Het was allemaal gepland, maar Hope hield de opwinding op een afstand tot ze in haar eigen kamer was, met de deur dicht. Ze maakte geen licht en bewoog zich geruisloos in het donker dat door het maanlicht een zilveren kleur kreeg. Ze verruilde haar katoenen nachtjapon voor een short en een T-shirt. Haar hart hamerde aangenaam in haar borst terwijl ze de kussens zo in het bed legde dat die in haar naïeve, kinderlijke ogen op een slapende gestalte leken.

Ze haalde haar avonturendoos onder het bed vandaan. In de oude lunchdoos met bolle deksel zaten een fles warm geworden cola, een zak koekjes die ze uit de keuken had gestolen, een klein, verroest zakmes, lucifers, een kompas, een vol waterpistool en een zaklantaarn van rood plastic.

Even bleef ze op de grond zitten. Ze kon haar potloden ruiken, en de talkpoeder die na het bad nog aan haar huid kleefde. Ze kon hier nog net iets van de muziek in de zitkamer van haar moeder horen.

Toen ze het raam openschoof en voorzichtig de hor weghaalde, glimlachte ze.

Jong, lenig en uiterst verwachtingsvol zwaaide ze haar benen over de vensterbank en vond een voetensteuntje in het latwerk vol blauweweren.

De lucht leek op stroop en de hete, zoete geur ervan vulde haar longen terwijl ze naar beneden klauterde. Een splinter sneed in haar vinger en ze hield sissend haar adem in. Maar ze ging door en bleef naar de verlichte ramen van de begane grond kijken. Ze was een schaduw, dacht ze, en niemand zou haar zien.

Ze was Hope Lavelle, een jonge spion, en ze had om precies vijf over halfelf een afspraak met haar contactpersoon en partner.

Ze moest zich bedwingen om niet te gaan giechelen en toen haar voeten de grond raakten, was ze buiten adem van het ingehouden lachen.

Om haar opwinding nog groter te maken schoot ze zo snel ze kon op de dikke stammen af van de grootse oude bomen die het huis in de schaduw zetten, verborg zich daarachter en keek er toen omheen naar het vage blauwe licht dat telkens werd weerkaatst door het raam in de kamer waar haar broer televisie zat te kijken en naar de heldere, gele gloed van de kamers waarin haar ouders hun avond afzonderlijk doorbrachten.

Als ze nu werd ontdekt, zou dat een ramp zijn voor haar missie, dacht ze terwijl ze gebukt de tuin door rende, door de zoete geuren van rozen en 's nachts bloeiende jasmijn. Ze moest ten koste van alles voorkomen dat ze werd betrapt, omdat het lot van de wereld op haar schouders en die van haar trouwe partner rustte.

De vrouw in het kind krijste. *Ga terug. Ga alsjeblieft terug.* Maar het kind hoorde het niet.

Ze haalde haar roze fiets achter de camelia's vandaan, waar ze hem die middag had neergezet, stopte haar doos in het witte fietsmandje, en duwde hem over het kussen van gras langs het lange grindpad, tot het huis en de lichtjes in de verte vaag waren geworden.

Toen ze eenmaal fietste, leek ze te vliegen. Ze stelde zich voor dat het leuke kleine ding een motor was, opgevoerd, voorzien van een cilinder met zenuwgas en een apparaat dat olie op de weg kon spuiten. De witte plastic linten aan het uiteinde van de handvatten dansen en sloegen vrolijk tegen elkaar.

Ze vloog door de benauwde lucht en het koor van kikkers en kre-

kels werd het panterachtige gebrul van haar voortracende motor.

Bij de wegsplitsing hield ze links aan en sprong toen behendig van haar fiets om hem van de weg af te duwen naar een smalle greppel waar hij door het struikgewas niet te zien zou zijn. Hoewel de maan stond te stralen aan de hemel, pakte ze de zaklantaarn uit haar doos. De glimlachende prinses Leila op haar horloge vertelde haar dat ze een kwartier te vroeg was. Zonder angst, zonder erbij na te denken, liep ze over het smalle pad het moeras in.

Naar het eind van de zomer, van de jeugd. Van het leven.

Daar was een wereld vol geluiden van water, insecten en kleine nachtdieren. Het licht viel in smaller wordende linten door het baldakijn van tupelo's en cipressen met hun druipende mos heen. Ze kende de weg naar de open plek in het bos als haar broekzak. Deze plaats van samenkomst – die geheime plek – was goed onderhouden, bewaakt en geliefd.

Omdat ze er als eerste was, haalde ze oude twijgjes en knoestige takken uit de stapel hout en begon een vuurtje te stoken. De rook weerde muskieten af, maar ze krabde tevergeefs aan de beten die ze al in haar armen en benen had gekregen.

Ze ging zitten wachten met een koekje en haar cola.

Terwijl de tijd verstreek, vielen haar ogen dicht. De muziek van het moeras werkte verdovend. Het vuur verteerde het dunne hout en gloeide na. Ze doezelde weg met haar hoofd op haar opgetrokken knieën.

Aanvankelijk maakte het geritsel alleen deel uit van haar droom waarin ze door kronkelende Parijse straten racete om aan de gemeene Russische spion te ontsnappen. Maar door het knappen van een twijgje schrok ze op en veegde ze de slaap uit haar ogen. Eerst kwam er een grijns, maar die werd al snel vervangen door de strenge, professionele uitdrukking van een eersteklas geheim agent.

Wachtwoord!

Er volgde stilte in het moeras, alleen onderbroken door het monotone gezoem van insecten en het zachte geknisper van een dovend vuurtje.

Ze krabbelde overeind en hield de zaklantaarn als een wapen in haar hand. *Wachtwoord!* riep ze nogmaals, en ze richtte de korte lichtstraal op haar doel.

Maar nu hoorde ze het geritsel achter haar, dus draaide ze zich bliksemsnel om, met bonzend hart en een zenuwachtig dansende lichtstraal. Angst – zo zelden geproefd in acht korte jaren – kwam heet en brandend in haar keel omhoog.

Kom op. Hou hiermee op. Je kunt me niet bang maken.

Een geluid van links, doelbewust, tartend. Toen haar ingewanden opnieuw van angst verkrampden, zette ze een stap naar achteren.

Op dat moment hoorde ze het gelach – zacht, hijgend, dichtbij.

Ze rent nu, rent door de dichte schaduwen en het op en neer springende licht. Angst, zo scherp in haar keel dat die haar kreten smooit voordat ze kunnen ontsnappen. Dreunende voetstappen achter haar. Snel, te snel, en te dichtbij. Een stekende pijn in haar rug, doorstralend naar haar voetzolen. Botten die kneuzen en adem die stokt terwijl ze hard op de grond valt. Lucht vliegt snikkend haar longen uit terwijl zijn gewicht haar neerdrukt. Ze ruikt zweet en whisky.

Ze krijst nu – een lange kreet van wanhoop – en roept haar vriendin.

Tory! Tory, help me!

En de vrouw die in het dode kind gevangenzit, huilt.

Toen Tory weer bijkwam, lag ze op de stenen van haar patio, slechts gekleed in een nachtjapon die door de lichte lenteregen al was doorweekt. Haar gezicht was nat en ze proefde het zout van haar eigen tranen.

Kreten weergalmden in haar hoofd, maar ze wist niet of die van haar waren of van het kind dat ze niet kon vergeten.

Rillend liet ze zich op haar rug rollen, zodat de regen haar wangen verkoelde en de tranen wegspoelde. De episoden – aanvallen, noemde haar moeder ze altijd – maakten haar vaak zwak en misse-lijk. Er was een tijd geweest dat ze zich ertegen had kunnen verzet-ten voordat ze haar overweldigden. En anders waren ze verdreven door de schokkende pijn van de broekriem van haar vader.

Ik zal de duivel uit je ranselen, meisje.

In de ogen van Hannibal Bodeen was de duivel overal. In elke angst en elke verleiding lag Satan op de loer. En hij had zijn uiterste best gedaan die verdorvenheid uit zijn enig kind te slaan.

Op dat moment was Tory zo misselijk dat ze wenste dat het hem was gelukt.

Het verbaasde haar dat ze een aantal jaren daadwerkelijk had verwelkomd wat ze in zich had, het had verkend, gebruikt en zelfs toegejuicht. Een erfgoed, had haar grootmoeder tegen haar gezegd. De visioenen. Het licht. Een geschenk van het bloed door middel van het bloed.

Maar Hope was er. Steeds vaker was Hope er en die flitsende herinneringen aan haar jeugdvriendin bezorgden haar hartzeer. En joegen haar angst aan.

Niets van wat ze had ervaren – of ze die aanleg nu verdrong of verwelkomde – had haar zo te pakken genomen. Haar meegesleept, haar overheerst. Het maakte haar hulpeloos terwijl ze zichzelf had voorgenomen nooit meer hulpeloos te zijn.

Toch lag ze hier op haar eigen patio in de regen, zonder er ook maar een idee van te hebben hoe ze buiten was gekomen. Ze was in de keuken thee aan het zetten geweest, bij het aanrecht, met het licht en de muziek aan, terwijl ze een brief van haar grootmoeder las.

Dat was de oorzaak geweest, besefte Tory terwijl ze langzaam overeind kwam. Haar grootmoeder was de schakel met haar jeugd. Met Hope.

Met de geest van Hope, dacht ze terwijl ze de deur naar de patio dichtdeed. Met de pijn, vrees en doodsangst van die verschrikkelijke nacht. En toch wist ze nog niet door toedoen van wie en waarom.

Nog altijd rillend liep Tory de badkamer in, kleepte zich uit, draaide de warmwaterkraan ver open en stapte onder de douche.

‘Ik kan je niet helpen,’ mompelde ze terwijl ze haar ogen dichtdeed. ‘Toen niet, en nu ook niet.’

Haar beste vriendin, haar lievelingsvriendin, was die avond in het moeras omgekomen terwijl zij opgesloten in haar kamer had zitten huilen om de laatste aframmeling.

En ze had het geweten. Ze had het gezien. Ze had er niets aan kunnen doen. ‘Ik kan je niet helpen,’ zei ze nogmaals. ‘Maar ik ga terug.’

We waren die zomer acht jaar oud. Die zomer zo lang geleden toen het leek alsof er nooit een eind zou komen aan die zwoele,

hete dagen. Het was een zomer van onschuld en dwaasheid en vriendschap – het soort dat een aantrekkelijke glazen bol rond je wereldje vormt. Eén nacht heeft dat alles veranderd. Niets is daarna voor mij nog hetzelfde geweest. Hoe zou dat ook mogelijk zijn?

Het merendeel van mijn leven heb ik vermeden erover te spreken. Dat heeft geen eind gemaakt aan de herinneringen, noch aan de beelden. Een tijd lang heb ik geprobeerd alles te begraven, net zoals Hope was begraven. Het is een opluchting het nu onder ogen te zien, het hardop te zeggen – zij het alleen voor mezelf. Zoiets als een splinter uit je hart trekken. De pijn zal nog een tijdje blijven sluimeren.

Ze was mijn beste vriendin. Onze band had die diepe intensiteit die alleen aan kinderen is voorbehouden. Ik veronderstel dat we een eigenaardig stel waren, de intelligente en geprivilegieerde Hope Lavelle en de donkere, verlegen Tory Bodeen. Mijn vader had een kleine lap grond gepacht, een hoekje van de enorme plantage die haar ouders in eigendom hadden. Soms, als haar moeder een belangrijk diner of een van haar vele weelderige feesten had georganiseerd, gingen mijn ouders helpen met het opruimen en serveren.

Maar dat verschil in maatschappelijke standing en klasse had nooit invloed op onze vriendschap. We dachten er zelfs nooit over na.

Ze woonde in een groots huis dat door een van haar volgens zeggen excentrieke voorouders was ontworpen om op een kasteel te lijken, in tegenstelling tot de stijl die in de tijd van de Georges zo populair was. Het was van steen en voorzien van torens en torentjes en wat je kantelen zou noemen, neem ik aan. Maar Hope had niets weg van een prinses.

Ze leefde voor het avontuur. En als ik bij haar was, gold dat ook voor mij. Met haar ontsnapte ik aan de ellende en de roerzelen van mijn eigen huis, mijn eigen leven, en werd ik haar maatje. We waren spionnen, detectives, ridders die bezig waren met een zoektocht, piraten of boeven in het luchtruim. We waren dapper en oprecht, vermetel en moedig.

In de lente voor die zomer maakten we met een zakmes een